

РЕШЕНИЕ

№ 634

гр. София, 07.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав,** в публично заседание на 11.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **10241** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 164 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на В. Л. Л., чрез адвокат К. Ч. срещу Заповед № 513з-10028/19.09.2024 г. на Директора на Столична Дирекция на Вътрешните Работи (СДВР), с която оспорващият, на основание чл. 143, ал. 1, т. 6, във връзка с чл. 159, ал. 1, т. 3 и чл. 164, ал. 1 от ЗМВР, е преназначен от длъжност „полицейски инспектор” IV степен в 02 група „Специализирани групи за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия”, на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия” към отдел „Пътна полиция” на СДВР на изпълнителска длъжност „полицейски инспектор” IV степен, в група „Териториална полиция” – М. на сектор „Охранителна полиция”, при 07 РУ-СДВР.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна и постановена в нарушение на административно-производствените правила.

Твърди се, че в процесната заповед е налице съществено разминаване между фактическите основания, описани в нея и правните норми, на които се е позовавал административния орган. За да издаде оспорения акт, Директорът на СДВР е приел, че е налице съкращаване на длъжността, заемана до момента от Л. и това е посочено в съставения, съгласно чл. 7, ал. 1, т. 1 и ал. 4 от Наредба № 8121з-310 от 17.07.2014 г. за преназначаване на държавните служители в Министерството на вътрешните работи (наричана за краткост по-надолу само „Наредбата”), протокол. В същото време, като

основание за издаването му е посочен чл. 164, ал. 1 от ЗМВР, според който преназначаване на държавния служител се извършва по негово желание. Посочва се, че оспорващият ясно е изразил желание да бъде преназначен на заеманата от него до момента длъжност, а именно „полицейски инспектор“ IV степен в 02 група „Специализирани групи за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“, на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ на СДВР, видно от подаденото от него заявление. Заповедта е издадена и в противоречие с чл. 7, ал. 2 от Наредбата, защото на Л. не е предложена друга свободна длъжност в рамките на структурата, в която той е работил до момента, а именно отдел „Пътна полиция“ – СДВР.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява лично. Упълномощеният от него адвокат Ч. поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски по представен списък. Развива допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по оспорването Директора на СДВР не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт Г. намира жалбата за неоснователна и допълнително развива подробни доводи в писмени бележки. Твърди, че в случая е безспорно установено, че Л. се е съгласил да заеме предложената му нова длъжност, с което е изпълнен фактическия състав на чл. 164, ал. 1 от ЗМВР. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на заплатеното от оспорващия адвокатско възнаграждение.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на В. Л. лично на 20.09.2024 г., видно от положения върху екземпляр от нея саморъчно написан текст. Жалбата е подадена директно в АССГ на 02.10.2024 г. (вх. № 27501), т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат неговите законни права и интереси и следователно, този акт подлежи на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

1. Фактически установявания.

Между страните не се спори, че В. Л. е бил назначен на длъжност „полицейски инспектор“ IV степен в 02 група „Специализирани групи за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“, на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ на СДВР.

Със Заповед № 8121К-528/24.02.215 г. на Министъра на вътрешните работи са определени функционалните задължения, организационните структури и щатове на структурите по чл. 37 от ЗМВР.

Административното производство по издаване на оспорената заповед е започнало във връзка със Заповед № 8121К-11191/22.07.2024 г., за изменение на Заповед № 8121К-528/24.02.215 г. на Министъра на вътрешните работи.

С цитираната заповед е съкратен от щата на СДВР и са включени в резерва на МВР 543 щатни бройки, в т.ч. 74 щатни бройки за държавни служители с висше образование, 272 за държавни служители със средно образование и 197 щатни бройки

за лица, работещи по трудово правоотношение, като е закрит отдел „Пътна полиция”. Съкратен е щата на СДВР и са включени в резерва на МВР 3 щатни бройки за държавни служители с висше образование от отдел „Координация и информационно-аналитична дейност”, при 01 сектор „Административно и правно обслужване”.

Със същата заповед са включени в състава на СДВР от резерва на МВР 546 щатни бройки, в т.ч. 78 щатни бройки за държавни служители с висше образование, 272 за държавни служители със средно образование и 196 щатни бройки за лица, работещи по трудово правоотношение и е създаден отдел „Пътна полиция”.

В структурата на отдел „Пътна полиция” са обособени различни звена, включително 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия”, 02 група „Специализирани групи за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия”, в която са предвидени за заемане 2 щатни бройки „полицейски инспектор” VI-IV степен, ДСВО.

На 16.09.2024 г. В. Л. е подал до Директора на СДВР заявление рег. № 513р-93847, с което на основание чл. 164, ал. 1 от ЗМВР и във връзка със Заповед № 8121К-11191/22.07.2024 г., за изменение на Заповед № 8121К-528/24.02.215 г. на Министъра на вътрешните работи е поискал да бъде преназначен на длъжност „полицейски инспектор” IV степен в 02 група „Специализирани групи за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия”, на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия” към отдел „Пътна полиция” на СДВР. Върху заявлението на 17.09.2024 г. е поставена резолюция „Не съм съгласен”.

Видно от протокол рег. 513р-95081 от 18.09.2024 г. В. Л. е уведомен, че във връзка със Заповед № 8121К-11191/22.07.2024 г., за изменение на Заповед № 8121К-528/24.02.215 г. на Министъра на вътрешните работи, му се предлага да заеме вакантна изпълнителска длъжност, съгласно приложена справка рег. № 513р-93847, като при отказ да приеме предложението, служебното му правоотношение ще бъде прекратено на основание чл. 226, ал. 1, т. 5 от ЗМВР. В справката са описани вакантни длъжности в групи „Териториална полиция”, на сектори „Охранителна полиция”, към Районни Управления на СДВР.

В протокола е посочено, че след направеното предложение полицейски инспектор В. Л. е изразил съгласие да бъде назначен на длъжност „полицейски инспектор” IV степен, в група „Териториална полиция” – М. на сектор „Охранителна полиция”, при 07 РУ-СДВР.

Вземайки предвид събраните в хода на административното производство доказателства, Директорът на СДВР е направил извод за наличие на фактическите предпоставки за издаване на заповед по реда на чл. 164, ал. 1 от ЗМВР, за преназначаване на В. Л. на друга изпълнителска длъжност.

2. Анализ на събраните доказателства и правни изводи.

Настоящият съдебен състав намира, след обсъждане на събраните доказателства, че жалбата е основателна по следните съображения.

По силата на чл. 164, ал. 1 от ЗМВР, държавният служител може да бъде преназначен по негово искане на друга не по-висока длъжност. Съгласно чл. 159, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, ръководителите на структурите по чл. 37, преназначават държавните служители на изпълнителски длъжности, извън случаите по чл. 158, т. 5 и 6.

В разглеждания казус, видно от цитирания по-горе протокол, съставен на основание

чл. 7, ал. 4 от Наредбата, на В. Л. е предложено да заеме друга изпълнителска длъжност „полицейски инспектор” IV степен, в група „Териториална полиция” – М. на сектор „Охранителна полиция”, при 07 РУ-СДВР, съгласно приложената справка, удостоверяваща броя на вакантни длъжности в групи „Териториална полиция”, на сектори „Охранителна полиция”, към Районни Управления на СДВР. В протокола административният орган се е позовал на чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредбата, т.е. той е приел, че е налице съкращаване на длъжността, заемана до момента от държавния служител Л..

От цитираната по-горе Заповед № 8121К-11191/22.07.2024 г., за изменение на Заповед № 8121К-528/24.02.215 г. на Министъра на вътрешните работи, се установява, че броят на длъжностите в процесната администрация, където е бил назначен Л. – отдел „Пътна полиция” – СДВР не само, че не е бил намален, но дори е увеличен. Щатните бройки за служителите с висше образование е увеличен от 74 на 78 броя, като е запазен броят на държавните служители със средно образование – 272 броя.

За да може ръководителят на структура по чл. 37 от ЗМВР (в случая СДВР) да упражни правомощията си по чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредбата, във връзка с чл. 159, ал. 1, т. 3 от ЗМВР и да преназначи държавен служител на изпълнителска длъжност, е необходимо да е налице реално извършено съкращаване на длъжността, заемана от служителя.

В случая такова съкращаване не се установява. Запазена е в цялост както административната структура - 02 група „Специализирани групи за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия”, на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия” към отдел „Пътна полиция” на СДВР, където е работил оспорващия, така и заеманата от него длъжност „полицейски инспектор” IV степен – 2 щатни бройки.

Изложеното мотивира съдът да приеме, че не са били налице материално-правните предпоставки за преназначаването на В. Л. на друга, различна от заеманата от него до момента изпълнителска длъжност – отменително основание по чл. 146, т. 3 от АПК.

От друга страна, за да може ръководителят на структура по чл. 37 от ЗМВР (в случая СДВР) да упражни правомощията си по чл. 164, ал. 1 от ЗМВР е необходимо служителят да изрази съгласието си да бъде преместен на друга длъжност. Видно от цитираното по-горе заявление, оспорващият е заявил писмено до Директора на СДВР, че във Заповед № 8121К-11191/22.07.2024 г., за изменение на Заповед № 8121К-528/24.02.215 г. на Министъра на вътрешните работи, че желае да бъде преназначен на длъжност „полицейски инспектор” IV степен в 02 група „Специализирани групи за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия”, на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия” към отдел „Пътна полиция” на СДВР, а не на длъжността, предложена му според цитирания протокол.

Това обстоятелство сочи, че издавайки оспорената заповед, Директорът на СДВР е нарушил регламентирания в чл. 6 от АПК принцип на съразмерност, а именно, че административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и че административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

Издаването на заповедта при липса на реално извършване съкращаване на длъжността, заемана от жалбоподателя и при липса на изрично изразено съгласие за преназначаване от негова страна, представлява основание за отмяната ѝ, поради

несъответствие с целта на закона (чл. 146, т. 5 от АПК). Настоящият съдебен състав намира, че очевидно в случая са преследвани цели, различни от тези, предвидени в закона, което представлява типичен пример за превратно упражняване на власт.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма, но при несъответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора по отношение на направените разноски, оспорващият, чрез пълномощника си е поискал такива, поради което съдът дължи присъждането им. Съдът намира за основателно възражението прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение. Случаят не се отличава със съществена фактическа и правна сложност, а по делото е проведено само едно заседание. От друга страна адвокат Ч. се яви лично и представи писмени бележки, поради което съдът намира, че справедливият размер на възнаграждението следва да бъде определен на 1000 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на В. Л. Л., чрез адвокат К. Ч. Заповед № 513з-10028/19.09.2024 г. на Директора на Столична Дирекция на Вътрешните Работи (СДВР), с която оспорващият, на основание чл. 143, ал. 1, т. 6, във връзка с чл. 159, ал. 1, т. 3 и чл. 164, ал. 1 от ЗМВР, е преназначен от длъжност „полицейски инспектор” IV степен в 02 група „Специализирани групи за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия”, на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия” към отдел „Пътна полиция” на СДВР на изпълнителска длъжност „полицейски инспектор” IV степен, в група „Териториална полиция” – М. на сектор „Охранителна полиция”, при 07 РУ-СДВР.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на В. Л. Л. ЕГН [ЕГН] на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 1010 (хиляда и десет) лева, представляваща направените разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.